

ha egységesen, összefogva néznénk utána mindannyian. Igen, azt kellene megszerezni, bólongat még Kis Jóska is. A fejek összébb hajolnak. A szürke égből esőcseppek hulldógnak. Szomorú nóta taktusát verik a düledező házak tetején.

Bacsó szeme az égre mred. Még az isten is ver bennünket. Vagy tudja, hogy csak akkor tanulunk, ha vernek bennünket. Akkor nyílik csak ki a szemünk, ha már szurkálják. -- Bacsó arca pirosra dagadt az indulattól. — Még tán az isten is azt akarja, hogy ide.

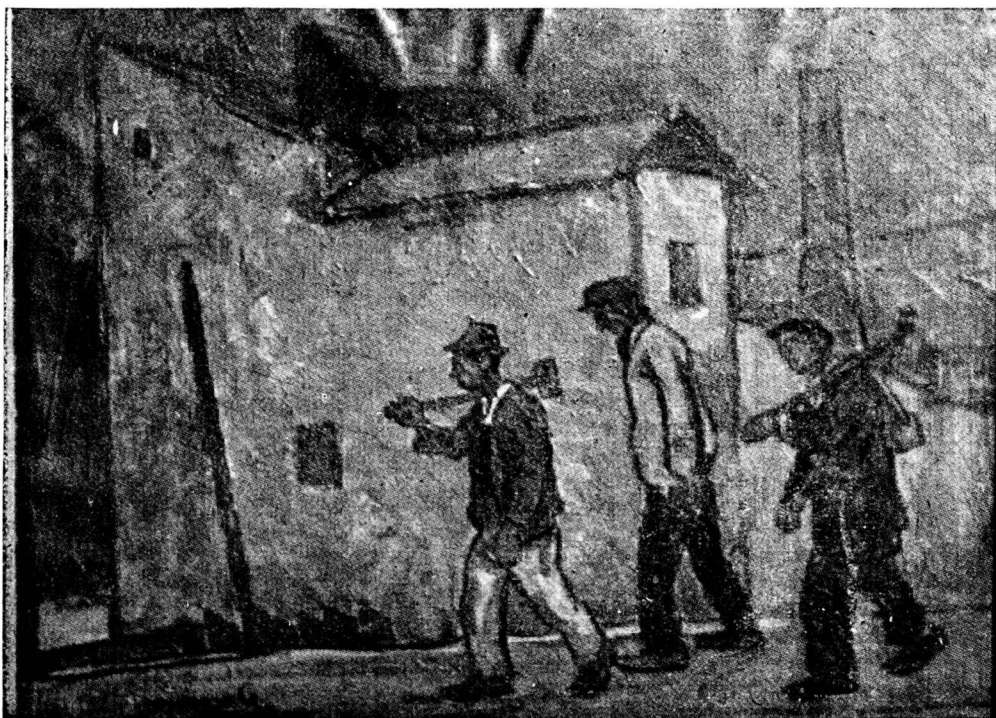
ahun a régi összedül, újat ne építsünk... Új portát akarunk, magasabb talajon és szárazat!...

Téglahordó talicskák állapotnak meg a járdán, szemek merednek össze, emberek totyognak a latyokban, a latyokban, melyben lassan tovaúszott a szó: portát akarunk...

(Zenta, 1941 március)

Ösz Szabó János
földmunkás

(Megjelent a „Világkép” 1941 márciusi számában)

HANGYA ANDRÁS

Munkábatdulás (olaj)